

A év

Köszöntelek Benneteket Húsvét 3. vasárnapján Jézus húsvéti köszöntésével: *Béke legyen veletek!*

A mai evangélium az *emmauszi útról* szól, ami sokatmondó lehet számunkra.

Emlékeztethet minket a *mi életutunkra*. Végiggondolhatjuk az életünket úgy, hogy mikor volt velünk Jézus úgy, hogy nem tudtunk róla, és csak később döbbszünk rá, hogy velünk járt, vele találkoztunk, mert az ő gondolatai, szavai és magatartása nyilatkozott meg előttünk.

Kezddhetjük azzal, hogy végiggondoljuk, mi volt, amit Jézus nélkül jártunk, és amit meg kell bánnunk... *Bánjuk meg bűneinket...* A velünk járását *köszönjük meg...*

Ének: Kyrie... Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, aki ismered mindannyiunk életútját, ismered múltunkat, jelenünket és minden bizonnyal jövőnket is. Add, hogy tudjuk a múltat elrendezni, a jelent felhasználni és a jövőt szebbé tenni, aki él és szeretsz...

Evangélium Lk 24,13-35

Ketten közülük még aznap elindultak egy Emmausz nevű helységbe, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiumnyi távolságra feküdt. Az eseményekről beszélgettek. Ahogy beszélgettek, tanakodtak, egyszer csak maga Jézus közeledett, és csatlakozott hozzájuk. De szemük képtelen volt felismerni. Megszólította őket: „Miről beszélgettetek itt az úton?” Elszomorodtak, megálltak. Aztán az egyik, akit Kleofásnak hívtak, hozzá fordult: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban.” „Micsoda?” – kérdezte. „A názáreti Jézus esete – felelték –, aki próféta volt, hatalmas tettben és szóban az Isten és az egész nép előtt. Főpapjaink és a tanács tagjai kereszthalálra ítélték, és keresztre feszítették. Azt reméltük pedig, hogy ő meg fogja váltani Izraelt. S már harmadnapja annak, hogy ezek történtek. Igaz, még néhány közülünk való asszony is megrémített minket. Hajnalban kinn jártak a sírnál, s hogy nem találták ott a testét, azzal a hírral jöttek hozzánk, hogy angyalok jelentek meg nekik, és azt mondták, hogy él. Társaink közül néhányan szintén kimentek a sírhoz, és úgy találtak mindent, ahogy az asszonyok jelentették, de őt magát nem látták.” Erre így szólt: „Ó, ti balgák, milyen nehezen tudjátok elhinni, amit a próféták jövendöltek. Vajon nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?”. Aztán Mózesen elkezdve az összes prófétánál megmagyarázta nekik, amit az Írásokban róla írtak. Közben odaértek a faluhoz, ahová tartottak. Úgy tett, mintha tovább akarna menni. De marasztalták: „Maradj velünk, mert esteledik, és a nap már lemenőben van.” Betért hát, és velük maradt. Amikor az asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, s odanyújtotta nekik. Ekkor megnyílt a szemük, s felismerték. De eltűnt a szemük elől. „Hát nem lángolt a szívünk – mondták –, amikor beszélt az úton, és kifejtette az Írásokat?” Még abban az órában útra keltek, s visszatértek Jeruzsálembe. Ott együtt találták a tizenegyet s társaikat. Azzal fogadták őket, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. Erre ők is beszámoltak az úton történekről, meg arról, hogyan ismerték fel a kenyértöréskor.

Testvéreim! Induljunk ki abból, hogy ahol *jézusi gondolattal* találkozunk, ott van Jézus; ahol *jézusi szó* hangzik el, ott van Jézus; és ahol *jézusi magatartás* van, ott van Jézus. De így lenne pontos: ott van *Jézus Istene*. Az emmauszi történetet jól ismerjük, miért ne alkalmaznánk magunkra az eseményeket. *Hét szót* említek az evangéliumból, hozzá fűzöm a magam emlékeit... Kis csendet tartok majd, hogy Ti is felidézhesétek a magatok emlékeit...

1) Csatlakozott

Már anyám méhében csatlakozott hozzám, amiről nyilván nem tudtam. Kis ministránsként aztán hallottam, hogy Jézus feltámadott. Kijött a sírból, és azóta is velünk van. Nem tudtam hogyan és nem tudtam hol van, de 45-ben nagyanyám pincéjében hozzá fohászkodtam, amikor a juhakolba becsapódott akna nyomán a légnyomás a falhoz vágott, és én anyámba kapaszkodtam. Éjjel megígértem, hogy mindig jó leszek, csak ne haljunk meg...

Hozzád mikor csatlakozott?

2) Megszólított

A papok mindig felidézik gyermekkori élményüket, hogy hogyan hívta meg őket Jézus a papságra. Egy ateista világban, már az óvodában is azt tanították, hogy nincs Isten. Az iskolában a tanítók azt magyarázták gúnyosan, hogy Gagarin fenn volt az égben, de nem találkozott ott semmiféle Istennel. Az orvosok pedig műtik az embereket, a szívüket, agyukat, és állítják, hogy nem találtak az emberben semmiféle lelket. Szóval ilyen világban nekem a kis ministránsnak meg mindenünnen azt súgták, hogy papnak kell lennem. És ebben a súgásban azért később fel kellett ismernem a pannonhalmi ebédlőben, hogy ki kell lépnem a vízre, mert valaki megszólított...

Téged is megszólított ez a Jézus? Mikor és hogyan?

3) Magyarázott

Bizony évtizedeken keresztül magyarázták. Azt mondták, és én el is hittem, hogy Jézus magyarázza az Írásokat. Az esperes úr Ő a szószékről, a tanárok a kisszemináriumban és a ferences gimnáziumban, majd a teológián. Magyarázták, hogy ki az Isten, kicsoda Jézus, melyik az igaz vallás, és kik az adverzáriusok (eretnekek). Hál Istennek és a Bokornak, kiszabadultam rabságukból, és szabadság-ittasan ismertem föl ki az Isten, ki a valódi Jézus és mi az ő Örömhíre. Eretnek lettem és felszabadult!

Te mikor értetted meg a szavát, ami valóban az ő szava lehet?

4) Betért

Az Istenszerelem és emberszerelem valahol egybe tartozik. Ha valaki tudni akarja, hogy milyen lehet a Szeretetisten és az ő boldogsága, azt hiszem, azt a szerelemben felismerheti... Hát betért hozzám az eretnek Jézus és betért hozzám vele együtt a teljes élet, amire a szerelmes Isten teremtette az embert.

Hozzád mikor és hogyan tért be ez a Jézus?

5) Asztalhoz ült

Az emmauszi történetben Jézus betér egy házba, és asztalhoz ül az emmauszi vándorokkal. A családi asztal az a természetes életközösség, amely a jézusi szeretetközösségek alapja is. Asztalhoz ülni gyermekeinkkel és megízlelni annak örömét, minden nehézség ellenére is kimondhatatlan boldogság volt.

Asztalhoz ülni Jézus barátaival és testvérekké, barátokká lenni egymással, mindnyájan tudjuk kicsoda kincs! Itt ülni együtt és Jézus kenyerét enni és borát inni bódító öröm lehet, ha igazán belegondolunk.

Te hogyan és mikor ültél egy asztalhoz ezzel a Jézussal családi és testvéri közösségben?

6) Eltűnt

A történetben az is szerepel, hogy miután felismerhetővé vált ez a Jézus, egyszer csak eltűnik az éjszakában. Kétségek, félelmek gyötörhetnek. Megbéníthat a csalódás, mindenben és mindenki. Jó, ha ilyenkor az emlékek megmaradnak. Egy régi emlék, egy gesztus, egy mozdulat is elég, hogy visszatérjen minden. Megszűnjön az üresség, a fásultság, a reménytelenség és visszatérjen a remény.

Te melyiket élted át?

7) Útra keltek

Az emmauszi vándorok a felismerés után útra keltek, legyőzve minden félelmet és veszélyt. Emlékszem, hogy lángolt a szívem és szívünk a jézusi Örömhír nyomán. Hogyan akartuk meghódítani az egész világot!? Most is van lehetőség visszatérni egymáshoz, ha eltávolodtunk, és a többiekkel együtt újra megélni intenzíven, hogy Jézus eszméje, szava és életpéldája ma is él. Bennünk és köztünk él!

Benned van-e szándék, szent akarat újult erővel az Úton járni és másokért útra kelni?

--- Testvéreim! Esteledik, lemenőben van a nap... Nyolcadik szóként még ez szerepel a szövegben, aminek kettős értelme lehet. Ha életünk alkonyodására gondolunk, vagy ha lemenő Ágban lennénk egyénileg és közösségek... Remélem, látva vagy nem látva, de meghalljuk ennek a különös Jézusnak a szavát most is: „*Ne féljete! Én veletek vagyok!*”

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2026. április 19-én a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]

Caravaggio: Emmauszi vacsora (1606)

